

² Коваль О. Звернення стягнення на житло на підставі виконавчого напису нотаріуса: прогалини законодавства та шляхи їх виправлення // Вісник Академії правових наук України. – 2013. – № 1. – С. 253–261.

³ Фурса С. Я. Деякі концептуальні підходи до вирішення проблем звернення стягнення на майно боржника в виконавчому процесі України // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Юридичні науки. – 2013. – № 4 (98) / Київський національний університет імені Тараса Шевченка. – К.: ВПЦ «Київський університет», 1958. – ISSN 1728–3817. – С. 8–12.

⁴ Тилик Т. Дотримання прав громадян при зверненні стягнення на жилі приміщення / Тарас Тилик // Підприємництво, госп-во і право. – 2009. – № 6. – С. 117–120.

⁵ Фурса С. Я. Вказана праця. – С. 11.

⁶ Єдиний державний реєстр судових рішень України // Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/>

⁷ Там само.

⁸ Там само.

⁹ Там само.

¹⁰ Там само.

Резюме

Кравченко І. І. Проблеми звернення стягнення на однокімнатну квартиру боржника: виконавча та судова практика.

У статті проаналізовано проблеми звернення стягнення на такий вид нерухомого майна боржника як однокімнатна квартира, значна увага приділена аналізу судових рішень з даного питання, запропоновані підходи до вирішення проблемних питань шляхом внесення змін до законодавства.

Ключові слова: звернення стягнення, майно боржника, звернення стягнення на однокімнатну квартиру боржника.

Резюме

Кравченко И. И. Проблемы обращения взыскания на однокомнатную квартиру должника: исполнительная и судебная практика.

В статье проанализированы проблемы обращения взыскания на такой вид недвижимого имущества должника как однокомнатная квартира, значительное внимание уделено анализу судебных решений по данному вопросу, предложенные подходы к решению проблемных вопросов путем внесения изменений в законодательство.

Ключевые слова: обращение взыскания, имущество должника, обращение взыскания на однокомнатную квартиру должника.

Summary

Kravchenko I. Problems of appeal of penalty on the one-room apartment of debtor: executive and judicial practice.

The article is devoted to the problem of foreclosure on such kind of property of debtor as a one-room apartment, considerable attention is paid to the analysis of court decisions on this issue, the proposed approaches to addressing problems through changes in legislation.

Key words: foreclosure, the debtor's property, foreclosure on the debtor's one-room apartment.

Отримано 20.11.2013

УДК 347.9

І. О. ЖУРБА

Іванна Олександрівна Журба, здобувач Київського університету права НАН України

СТОРОНИ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ: ПОТЕНЦІЙНИЙ ТА РЕАЛЬНИЙ СТАТУС

Звернення до суду не тільки персоніфікує особу в процесуальних правовідносинах, а й надає їй певний процесуальний статус. Позначені дії мають здійснити позивач, стягувач, заявник відповідно до видів проваджень цивільного судочинства та вимог законодавства. Проте при прийнятті рішення про реалізацію свого права на звернення до суду позивач керується власним сприйняттям матеріальних правовідносин і сам визначає чи його право порушене, невизнане або оспорюване (ст. 3 Цивільного процесуального кодексу України – далі ЦПК), а також просить суд втрутитися у матеріальні відносини і захистити його право.

Переважає більшість громадян, які не є фахівцями у галузі права, не знає сутності поняття «види проваджень цивільного судочинства» та яка між ними існує різниця. Але звернемо увагу на зміст ст. 3 ЦПК, де межа звернення до суду обумовлена порядком, встановленим цим документом.

При зверненні до суду, з формального боку, сама особа зазначає свій статус – заявник, позивач, стягувач, але умовність цього статусу обумовлюється тим, що особа здатна помилитися не тільки з визначенням

такого статусу, а й навіть при виборі виду судочинства у порядку якого вона звертається до суду, про що йтиметься далі.

Так, суб'єктивна позиція особи має пройти перевірку на предмет формальних вимог, які висувуються у ЦПК при зверненні осіб до суду. Але на цій стадії не перевіряється сам зміст позовних вимог і їх відповідність вимогам законодавства. Як правило, при зверненні до суду суддя визначає лише відповідність наприклад, позовної заяви вимогам, встановленим у законі (ст. 119 ЦПК).

У одному з проєктів ЦПК було передбачено положення про те, що позивач у позовній заяві має вказати норми законодавства на обґрунтування своїх вимог. Але при прийнятті даного законопроекту це положення було виключене. Можна з великою часткою ймовірності припустити, що дане положення було виключене тому, що ним обмежувався доступ до правосуддя малокомпетентних в юриспруденції осіб, тобто пересічних громадян.

Однак при зверненні до суду не варто очікувати простоти. Суд мав би сприймати позивача, заявника як особу, права якої порушені та ставати на їх бік, проте в силу принципу рівності та неупередженості він не може цього робити. При зверненні особи до суду слід наголошувати лише на формальних процесуальних умовах такого звернення, а не на перевірці «об'єктивної основи позову – матеріальних правовідносин». Точніше, вони мусять перевірятися судом, але на предмет компетенції суду з розгляду та вирішення заявленого спору.

Про складність і неоднозначність питань підвідомчості справ різним видам судочинства в юридичній літературі написано багато. Зокрема, у Постанові Пленуму Вищого господарського суду України № 10 від 24 жовтня 2011 р. зазначено: «Підвідомчість – це визначена законом сукупність повноважень господарських судів щодо розгляду справ, віднесених до їх компетенції» (ст. 12 Господарського процесуального кодексу України, далі – ГПК)¹. Але увага з боку Пленуму Вищого господарського суду України до питань підвідомчості та підсудності є очевидним свідченням їх складності й наявності помилок у діяльності судів. І навіть наведену позицію господарського суду можна уточнити, оскільки позиція Вищого господарського суду України є дещо «суб'єктивною», а об'єктивно розглядаючи питання підвідомчості, можна зауважити, що підвідомчість стосується не тільки господарського суду, а й інших видів судочинства.

Так, в інших джерелах визначають: «Розмежування компетенції між органами держави називається підвідомчістю. Компетенція суду в здійсненні правосуддя – по розгляду і вирішенню визначеної певної категорії питань називається судовою юрисдикцією або підвідомчістю судових органів»². З таким широким сприйняттям поняття «підвідомчість» можна загалом погодитися, але звернемо увагу на неоднозначність у сприйнятті термінології.

У главі 2 та ст. 15 ЦПК розкриваються поняття «юрисдикція» і «компетенція», що додатково свідчить про неадекватність прийнятою на законодавчому рівні термінології, а також про необхідність створити сталу термінологічну базу. Зокрема, автор пропонує закріпити в ЦПК термін «компетенція судів загальної юрисдикції», оскільки згідно зі ст. 124 Конституції України під терміном «юрисдикція» слід розуміти повноваження всіх судів України, а не судів певної виду.

Більше того, зі ст. 15 ЦПК необхідно виключити ч. 3, в якій йдеться про види проваджень, а не про компетенцію суду в порядку цивільного судочинства.

Можна навести ще багато питань, пов'язаних з підвідомчістю, та робіт присвячених ці темі^{3,4}, але звернімо увагу на інше, не менш складне питання – розмежування справ за видами проваджень в цивільному судочинстві.

Зокрема, коли особа звертається до суду, то вона має уявляти різницю між видами проваджень, щоб її заява відповідала вимогам законодавства. Так, специфіка видів проваджень обумовлюється не тільки і не стільки термінологією, скільки особливостями процедури розгляду справи судом, що має обумовлювати специфічні формальні вимоги до змісту заяв, які пред'являються до суду, а також визначати особливості правового статусу осіб у судочинстві.

Отже, коли особа звертається до суду в порядку наказного провадження, то розгляду справи як такого не відбувається, оскільки заява проходить формальний аналіз судом і на її підставі видається судовий наказ, який передається боржнику для реагування на нього. Відсутність «реакції» з боку боржника протягом трьох днів розцінюється як підстава для набрання наказом законної сили, а в разі подання заяви про скасування наказу суд її розглядає і скасовує наказ.

У цьому виді провадження встановлено доволі чіткі вимоги до змісту заяви, яких мусить дотримуватися заявник, і тому суду надано повноваження щодо відмови у прийнятті заяви до розгляду, визначенні її недоліків. При цьому не з усіма положеннями ЦПК можна погодитися. Зокрема, при зверненні заявника до суду в окремих випадках передбачається можливість встановлення матеріальних правовідносин, а саме: за п. 2 ч. 3 ст. 100 ЦПК суддя відмовляє у прийнятті заяви про видачу судового наказу, у разі якщо із заяви і поданих документів вбачається спір про право.

Виходить, що суддя без будь-яких на те правових підстав може встановити наявність спору між сторонами, коли висловлена позиція однієї із сторін.

Для порівняння проаналізуємо ч. 6 ст. 235 ЦПК, у якій йдеться про можливість виникнення спору про право під час розгляду справи, а не на стадії прийняття судом заяви. У цій нормі встановлено, що суд залишає заяву без розгляду і роз'яснює заінтересованим особам, їх право подати позов на загальних підставах. Підкреслимо, що в ЦПК не розкрито поняття «спір про право», в ст. 235 ЦПК має місце термін «виникнен-

ня спору про право», а в ст. 100 ЦПК – термін «вбачається спір про право». Зрозуміло, що саме судом встановлюється спір про право.

Тобто, в окремому провадженні судом з'ясується позиція заінтересованих осіб і лише після виявлення заперечень та аналізу їх змісту суд визначає, що виник спір про право (суб'єктивне матеріальне), який мусить розглядатися в порядку позовного провадження. Очевидно, що спір про право пов'язаний з наявністю двох і більше сторін, в яких існують прямо протилежні інтереси щодо вирішення справи судом. Отже, при виявленні в окремому провадженні сторін з протилежними інтересами щодо предмета спору на стадії судового розгляду справи суд залишає заяву без розгляду, а не на стадії прийняття заяви. Це положення закону ми вважаємо більш правильним.

Якщо ж проаналізувати сам термін «спір», то він може виникнути або існувати між сторонами. У разі відсутності позиції іншої сторони спір не може мати місця.

Для перевірки останнього висновку висунемо гіпотезу, що до суду в порядку наказного провадження подано заяву, в якій минув строк позовної давності. Дійсно, можливим є випадок, коли заява подається до суду у порядку наказного провадження, заявником (стягувачем) наведено обґрунтування вимог та надано необхідні докази, але строк позовної давності за вимогою заявника минув. Розглядаючи можливі варіанти дій суду і звертаючи увагу на абсолютно передбачуваний спір про право, мусимо враховувати, що суд самостійно не може реагувати на пропуск строку позовної давності. Для застосування такого строку і передбачених законом наслідків необхідна заява сторони у спорі (ч. 3 ст. 267 ЦК) і хоча в ЦК не встановлено, від якої сторони це має надходити, не важко прогнозувати, що така заява має надходити від відповідача або його представника.

Отже, суд може припускати наявність спору про право, однак, на нашу думку, суд в порядку наказного провадження не може на цій підставі виявляти наявність спору про право через те, що для цього в нього не існує підстав. Якщо боржник заявить про пропуск строку позовної давності, то в порядку наказного провадження не може розглядатися заява про поважність причин пропуску та поновлення такого строку.

Вважаємо за необхідне визнати, що на стадії прийняття заяви суд не повинен констатувати наявність спору про право в наказному провадженні до тих пір, доки не з'ясує позицію боржника, тому пропонуємо внести зміни до змісту ст. 100 ЦПК. У протилежному разі в спір буде втягнуто безпосередньо суд, який при прийнятті заяви про видачу судового наказу встановив наявність спору про право, але не мав для цього достатніх підстав.

Звернемо увагу й на інший аспект наказного провадження. Особа, яка звертається до суду у порядку наказного провадження, має подвійну назву, в одних нормах її називають заявник (ст. ЦПК), а в інших – стягувач (ст. ЦПК). Дану колізію слід проаналізувати з різних позицій.

Коли порівняти назву однієї сторони «боржник» з назвою протилежної сторони «заявник», то маємо певний дисонанс, оскільки ці назви нерівнозначні за змістом через те, що заявник витребує у боржника певні блага. Проведемо буквальне дослідження однієї з правових ситуацій, які регламентовані у п. 2 ч. 1 ст. 96 ЦПК, а саме: «Судовий наказ може бути видано, у разі якщо: ... 2) заявлено вимогу про компенсацію витрат на проведення розшуку відповідача, боржника, дитини або транспортних засобів боржника». У даній редакції норми зроблена істотна помилка, пов'язана із застосуванням часу, що призводить до неможливості її адекватного сприйняття та вчинення відповідного наказу. Так, термін «компенсація витрат» говорить про минулий час розшуку, а частина фрази «на проведення розшуку» – про майбутній час. Тому не можна компенсувати витрати за майбутній розшук, оскільки такі кошти (витрати) на майбутнє можуть лише авансуватися. У зв'язку з цим необхідно визначитися: компенсуються чи авансуються витрати.

Якщо говорити про майбутні витрати, то їх розмір чітко встановити неможливо, тому ми мусимо визнати, що в розглядуваній нормі повинно йтися про компенсацію витрачених на розшук відповідача коштів. До цього спонукає й та обставина, що при відсутності відповідача в позовному провадженні, неможливо його буде встановити й у наказному провадженні, а це унеможливило б надіслання йому судового наказу тощо.

Тому редакцію п. 2 ч. 1 ст. 96 ЦПК слід змінити, адже у ньому має йтися про компенсацію витрат за розшук відповідача, що вже відбувся. Однак дана редакція одночасно і широка, і вузька, оскільки термін «відповідач» стосується тільки позовного провадження, а розшук може мати місце й у виконавчому провадженні, де застосовується термін «стягувач». Автор вважає, що певні заходи з розшуку можуть мати місце й в окремому провадженні, зокрема, при визнанні особи безвісно відсутньою або при оголошенні її померлою, де застосовується термін «заявник», а також і в наказному провадженні, де мають місце два терміни – «заявник» та «стягувач».

Отже, останнє положення свідчить про те, що поняття, які застосовуються у ЦПК, погано узгоджуються між собою і на застосовуються відповідно до певного статусу суб'єктів. Наприклад, якщо ми говоримо про розшук відповідача, то заходи з його розшуку можуть відносити до судових витрат, оскільки вони пов'язані з розглядом справи, тому можуть входити до п. 5 ч. 2 ст. 79 ЦПК. Так, справа не може розглядатися судом, якщо до участі в ній не був залучений відповідач або його представник. Отже, в рішенні суду в порядку позовного провадження може бути зазначена компенсація витрат, пов'язаних із розшуком відповідача.

Повертаючись до початку порівняльного аналізу, можна говорити про те, що поняття «заявник» та «боржник» за змістом погано між собою узгоджуються, тому більш раціонально використовувати поняття «стягувач» та «боржник».

Водночас «стягувач» та «боржник» – це суб'єкти виконавчого процесу. Якщо порівняти термінологію з позовним провадженням, то там застосовуються терміни «позивач» та «відповідач» і після набрання рішенням законної сили та лише в результаті звернення до державної виконавчої служби особи набувають статусу «стягувач» та «боржник». Отже, сам факт звернення особи за судовим наказом не означає, що такий наказ буде виданий судом однозначно. У зв'язку з цим називати особу, яка звертається до суду, одночасно заявник і стягувач некоректно, тобто виникає необхідність у зміні термінології.

Тому автор вважає, що терміни «заявник» та «стягувач» разом з терміном «боржник» погано узгоджуються, у зв'язку з чим пропонується не змінювати цивільно-правовий статус особи з кредитора ні на заявника, ні на стягувача. До речі, в цивільному праві поряд застосовуються терміни «кредитор» і «боржник», тому ці поняття доречно залишити в силі й для наказного провадження. Тоді вони як і для позовного провадження будуть трансформуватися у виконавчому процесі в «стягувач» та «боржник».

Отже, при зверненні до суду особа має встановити вид провадження, щоб її заява відповідала встановленим у ЦПК вимогам. Інакше суд не прийме заяву і не відкриє провадження. Тоді особа може втратити набутий нею процесуальний статус, якщо не оскаржить дії суду.

Тобто, якщо особа звертається до суду у порядку позовного провадження, її статус «позивач» є умовним до тих пір, доки не буде відкрито провадження у справі, тому таку особу слід іменувати «потенційний позивач».

Якщо для наказного провадження не існує проблем зі встановленням особи з протилежними інтересами, то в інших видах проваджень це питання є складнішим. Доволі часто такі проблеми виникають в окремому провадженні через те, що там факт правопорушення не розглядається, а мусять залучатися до участі в справі заінтересовані в наслідках встановлення певного юридичного факту особи. Але в даному виді провадження участь суду є активною, що впливає з ч. 1 ст. 235 ЦПК, де встановлений обов'язок суду вживати заходів щодо всебічного, повного й об'єктивного з'ясування обставин справи. З останнього положення випливає висновок про те, що одним із таких заходів може стати залучення до участі в справі як заінтересовану особу тих осіб, позицію яких суд вважатиме за необхідне врахувати при встановленні певних обставин.

Останнє положення є дуже важливим, оскільки дозволить всім особам, на права яких потенційно може вплинути наступне рішення суду, охороняти і захищати власні права. Імовірність кристалізації в таких справах протилежних інтересів у заінтересованих осіб збільшується. Але складність цієї ситуації обумовлюється тим, що в ч. 2 ст. 235 ЦПК зазначено лише про право суду витребувати докази за власною ініціативою, а не конкретизовано повноваження суду залучати до участі в справі інших заінтересованих осіб, які не вказані у заяві. Автор вважає, що останнім положенням має бути доповнена ч. 2 ст. 235 ЦПК.

Доволі складним слід вважати статус сторін у позовному провадженні. Зокрема, на стадії прийняття позовної заяви судом не встановлюється і не конкретизується особа відповідача, правильність його визначення позивачем тощо. Формально, у позовній заяві обов'язково має бути зазначений відповідач, його реквізити, але він для суду не персоніфікований як суб'єкт матеріальних правовідносин і, одночасно, як правопорушник.

Як сприймати вибір позивачем відповідача в справі – це абсолютно суб'єктивний фактор, на який з пострадянського періоду намагалися «накласти кліше» об'єктивності за допомогою повноважень суду з введення в цивільний процес відповідача за вибором суду.

Навіть сучасна редакція ч. 1 ст. 33 ЦПК є неоднозначною за змістом, оскільки в ній важко знайти чіткий підхід до тлумачення частини фрази «або залучає до участі у справі іншу особу як співвідповідача». У даній частині фрази сполучник «або» можна сприймати таким, що відокремлює дві дії суду та, одночасно, як такий, що відокремлює дії суду «за клопотанням позивача» від повноважень суду діяти на власний розсуд. Друга гіпотеза має право на життя в силу традиційного підходу до повноважень суду в цивільному судочинстві.

Отже, тут не можна впевнено стверджувати, що суд діє лише за клопотанням позивача при заміні первісного відповідача та залученні співвідповідача, хоча найбільш коректним способом діяльності суду має вважатися відсутність у нього власної ініціативи в процесуальних питаннях, пов'язаних зі статусом осіб в позовному провадженні.

Хоча нині у цивільному процесі домінує принцип змагальності, але не всі новели розставляють послідовні акценти в процесі запровадження цього принципу в судочинство. Наприклад, тенденція до все більшого запровадження принципу змагальності обмежується намаганням стимулювати одну й ту саму практику вирішення спорів судами України, зокрема, касаційної інстанції. Але ж це прямо суперечить принципу змагальності, коли на сторони покладається обов'язок довести свої права суду і вони мають це зробити, оскільки в протилежному випадку вони не досягнуть бажаного для них результату – рішення суду на їх користь.

У силу суб'єктивних факторів, зокрема, через різницю в професійних якостях адвокатів, об'єктивних обставин – різниці в обставинах справи, доказовому матеріалі тощо, кожна справа матиме свої відмітні риси, тому повноваження Верховного Суду України з перегляду подібних правовідносин та правильності застосування судом касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права вважаємо такими, що суперечать принципу змагальності.

Не вдаючись до прискіпливого аналізу стадії виникнення цивільних процесуальних правовідносин, зауважимо, що на цій стадії відбувається трансформація матеріальних правовідносин і вони набувають, деякою мірою, іншого характеру щодо матеріальних галузей права.

Вважаємо, що сучасний цивільний процес відрізняється істотною складністю, але ще значна частина громадян вважає себе здатною самотужки досягти позитивного результату в захисті власних прав в суді. Таке положення є помилковим через те, що навіть правильно визначивши відповідача, потрібно чітко усвідомлювати юрисдикцію спору, вид провадження в цивільному процесі тощо. У зв'язку з такими правовими проблемами в пересічних громадян автор вважає, що суд може відійти від принципу об'єктивності і запропонувати погано підготовленим позивачам або заявникам в порядку усунення недоліків позовної заяви звернутися до адвокатів та/або юристів, щоб останні допомогли скласти процесуальний документ. При цьому можна й потрібно роз'яснити особам їх право на безоплатну правову допомогу, що може надаватися певним верствам населення, які в силу об'єктивних причин нездатні захищати свої права самостійно, представниками прокуратури, згідно із Законом України «Про прокуратуру» або іншими фахівцями на підставі Закону України «Про безоплатну правову допомогу»⁵.

Наведене вище надає підстави говорити про іншу градацію статусу сторін в цивільному процесі, коли ми не абсолютизуємо статус сторони, а сприймаємо його протягом усього розгляду справи як умовний, який може змінитися хоча б тому, що особа може відмовитися від заяви, в справу можуть вступити треті особи з самостійними вимогами щодо предмета спору і стати позивачами тощо. До останнього часу в цивільному процесі статус осіб розглядається як стабільний, але це спрощена уява про суб'єктів цивільного процесу. Тому подальші дискусії щодо цієї проблематики мають стимулювати удосконалення статусу сторін у цивільному процесі.

¹ Постанова Пленуму Вишого господарського суду України № 10 від 24.10.2011 р. «Про деякі питання підвідомчості і підсудності справ господарським судам» // <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0010600-11>

² Поняття і види підвідомчості. Юридичні послуги Online // <http://yurist-online.com/ukr/uslugi/yuristam/literatura/civ-proces/47.php>

³ Чудиновских К. А. Подведомственность в системе гражданского и арбитражного процессуального права <http://www.di-sercat.com/content/podvedomstvennost-v-sisteme-grazhdanskogo-i-arbitrazhnogo-protsessualnogo-prava#ixzz2al2WZEk4>

⁴ Нечаева С. В. Обеспечение конституционного права на судебную защиту в контексте разграничения подведомственности дел между судами общей и арбитражной юрисдикции <http://www.dissercat.com/content/obespechenie-konstitutsionnogo-prava-na-sudebnuyu-zashchitu-v-kontekste-razgranicheniya-podv#ixzz2al4nHJDd>

⁵ Про безоплатну правову допомогу. Закон України <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3460-17>

Резюме

Журба І. О. Сторони в цивільному процесі: потенційний та реальний статус.

У статті надається аналіз статусу сторін у цивільному процесі залежно від видів проваджень цивільного судочинства. Акцент зроблено на неоднозначній термінології суб'єктів наказного провадження та потенційному статусі позивача, відповідача у позовному провадженні. Внесено пропозиції з удосконалення цивільного процесуального законодавства.

Ключові слова: сторони, цивільний процес, позивач, відповідач, заявник, боржник, стягувач.

Резюме

Журба И. А. Стороны в гражданском процессе: потенциальный и реальный статус.

В статье дается анализ статуса сторон в гражданском процессе в зависимости от видов производств гражданского судопроизводства. Акцент сделан на неоднозначной терминологии субъектов приказного производства и потенциальном статусе истца, ответчика в искомом производстве. Внесены предложения по совершенствованию гражданского процессуального законодательства.

Ключевые слова: стороны, гражданский процесс, истец, ответчик, заявитель, должник, взыскатель.

Summary

Zhurba I. The parties in a civil trial: potential and actual status.

The paper provided an analysis status of party in civil proceedings depending on the types of proceedings, civil proceedings. Emphasis is placed on ambiguous terminology entities acting proceedings and potential status of the plaintiff, the defendant in the action proceedings. Made proposals to improve the civil procedural law.

Key words: parties, civil litigation, the plaintiff, the defendant, an applicant debtor, creditor.

Отримано 15.11.2013